

kan jeg ikke komme det. Skulde det vise sig, at man i Statistisk Departement har beregnet det paa et forkert Grundlag, er det beklageligt, men jeg er saa i alt Fald ikke Skyld i det. Jeg har ganske selvfølgelig ikke villet give det høje Ting Oplysninger dette Forhold vedrørende, som ikke var rigtige. Den Skrivelse, som jeg har refereret til, og som jeg har her, skal selvfølgelig tilgaa det Udvalg, som faar med Sagen at gøre; saa kan det nøjere studere den og prøve, om det er muligt at komme til Tal, der er rigtigere end de i Skrivelsen opførte.

Det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller), der talte paa det konservative Folkepartis Vegne, omtalte paa ny den Omstændighed at Prisniveauet var gaaet ned, og at vi nu havde lavere Priser, idet han mente, at vi burde tage Hensyn dertil ved Fastsættelsen af den Understøttelse, som skulde ydes, ligesom man ogsaa efter den økonomiske Stilling, vort Land nu har, maatte tage Hensyn til de Totaludgifter, der er Tale om. Efter de Bemærkninger, jeg har gjort om den Udregning, der er foretaget, mener jeg, at det ærede Medlem maa føle sig i nogen Grad beroliget og ikke fortsat kan antage, at Udgifterne vil være uoverkommelige. Jeg maa da ogsaa fastholde mine Bemærkninger om, at vi har Raad til at ændre Aldersrenteloven saaledes som af mig foreslaaet. Det Beløb, der er Tale om som Forøgelse af de hidtil afholdte Udgifter, er minimalt, og jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at Partierne ikke skulde kunne tale sig til Rette om en Revision af Aldersrenteloven for at faa den gjort mere haandterlig og mere retfærdig overfor de gamle.

Det ærede Medlem sagde, at man maatte erindre, at Aldersrenten ikke var at betragte som et Beløb, der skulde være tilstrækkeligt til fuld Forsørgelse, det var kun en Rente, en Hjælp til Selvhjælp. Ja, det bliver den ganske utvivlsomt i en Række Tilfælde, det er ganske givet, og det fremgaar jo ogsaa af, at Renteydelsen er graderet, man begynder med en lavere Rente i en lavere Alder, og man faar en højere Rente, et Tillæg til Renten, naar man bliver ældre, og et Tillæg, hvis man bliver syg. Der er altsaa atgjort i Loven taget Hensyn til, at vedkommende selv i visse Tilfælde er i Stand til at bjærge noget. Men det er lige saa utvivlsomt, at i mangfoldige Tilfælde er Renten den eneste Indtægt, de paagældende Personer kan faa, fordi de af den ene eller den anden Aarsag ikke er i Stand til længere selv at tjene noget; og jeg mener, at selve Loven vil være fuld-

kommen yirkningsløs i sit Princip, dersom man ikke i saadanne Tilfælde er i Stand til at yde de gamle, hvad der er nødvendigt til deres fulde Underhold.

Allerede i 1891, da man vedtog Aldersforsørgelsesloven, tilstræbte man at holde hæderlige Folk fri af det offentlige Fattigvæsen. Det sagdes ganske vist ikke udtrykkeligt i Aldersforsørgelsesloven, at de gamle skulde have, hvad der var nødvendigt til Kur og Pleje og til deres Underhold, men det fremgik ganske klart af Lovens § 1, at det havde været Hensigten i paakommende Tilfælde at yde de gamle, hvad der var nødvendigt, og Aldersforsørgelsesloven indeholdt jo heller ikke nogen Bestemmelse om, at Kommunens Ydelse var begrænset. Man kunde efter Aldersforsørgelsesloven give, hvad man skønnede var nødvendigt til de gamles fuldstændige Underhold. Jeg tror heller ikke, at man har villet indføre et nyt Synspunkt ved Overgangen fra Aldersforsørgelses- til Aldersrenteloven. Man har ganske sikkert, da man gav Aldersrenteloven, tænkt sig, at man ogsaa ved Hjælp af den skulde være i Stand til at holde de gamle fri af det offentlige Fattigvæsen. Men naar det skal være muligt, maa man i visse Tilfælde være i Stand til at yde dem, hvad der er nødvendigt til deres fulde Underhold, og det kan man ikke, saaledes som Aldersrenteloven nu er skrevet, medmindre de gamle kan erholde en Lægerklæring, hvorefter de maa betragtes som værende syge og kan faa Hjælp efter Sygeparagrafferne.

Det ærede Medlem sagde i Anledning af mine Udtalelser forleden om, at Socialdemokratiet ikke havde stemt for Aldersrenteloven, at vi derved havde tilkendegivet, at vi vilde lade Loven passere, og skønnet, at den maatte være bedre end Aldersforsørgelsesloven. Naar vi ikke stemte for Loven, var en af Grundene hertil den, at den indeholdt Bestemmelser, der vilde medføre, at nogle af de gamle vilde faa mindre i Understøttelse end hidtil. Og naar vi ikke stemte imod, var det, fordi Loven indeholdt et rigtigt Princip, nemlig faste Takster. Vi lod den altsaa for saa vidt passere. Men dermed er ikke givet, at vi kunde akkviescere ved Loven. Tværtimod, havde vi kunnet det, vilde vi selvfølgelig have stemt for den. Jeg tror, det ærede Medlem og hans Parti ofte kommer i den Situation, at de maa sige: Stemmer ikke til et Lovforslag uden dermed paa nogen Maade at ville tage Ansvaret for dets Vedtagelse. Jeg har flere Gange hørt Ord-